

Cambridge University Press

978-1-108-05658-8 - Museum Criticum: Or, Cambridge Classical Researches: Volume 1

Edited by Charles James Blomfield and James Henry Monk

Excerpt

[More information](#)SAPPHONIS¹ FRAGMENTA.

ÆQUO ATQUE ERUDITO

LECTORI S.

PRODIIT Antverpiæ, anno 1568, ex officina Christophori Plantini, libellus, carmina novem illustrium feminarum et Lyricorum complectens, ex Bibliotheca Fulvii Ursini depromta, viri diligentissimi, et qui Alexandri Farnesii Cardinalis instructissima bibliotheca tanquam sua utebatur. Unde factum est, ut in isto libello multa ex scriptis codicibus protulerit, quæ avide excipiebant literarum studiosi; quin et librum ipsum ea diligentia comparabant, ut dudum rarissimus sit factus, et vere ἐρμαῖον, si quis eum forte venalem offenderit. Hanc igitur syllogen de novo edere instituit Joannes Christianus Wolfius, Professor Hamburgensis, qui institutum perfecit annis 1733. 1734. quorum illo Sapphonem edidit, hoc vero octo feminarum reliquias.

Erat Fulvius Ursinus vir immensi laboris; sed cum ad rem criticam accedebat, lapsiones ejus erant istiusmodi, inquit Rutgersius, ut non aliter excusari possint,

¹ Sapphus in secundo casu scripsit Ovidius, Sappho in quarto Ovidius atque Horatius, in sexto Plinius: quæ tamen poetica esse puto; ut Andromachen et similia scribebant Poetæ, cum potius Andromacham deberent. Analogia certe postulat Sapphonis, ut a Juno flexio est Junonis, a Dido, Didonis. Sapphonem scripsit vetus interpres Porphyrio in Horatium, S. II. i. 30. et sic Toupius ac Ruhnkenius.

Cambridge University Press

978-1-108-05658-8 - Museum Criticum: Or, Cambridge Classical Researches: Volume 1

Edited by Charles James Blomfield and James Henry Monk

Excerpt

[More information](#)

2

Sapphonis Fragmenta.

quam si reliquis ejus in literas meritis condonentur. Diligentissimus etiam Wolfius, sed in arte critica plane hospes. Idem dicendum est de Henrico Volgero, cujus sub auspiciis nuperrime prodiit Sappho, Lipsiæ, 1810. commentariis instructa, seu potius onerata, rerum vulgarium plenis, styloque longe putidissimo conscriptis. Quare, cum ipse Wolfii libellus hodie e rarioribus sit, Volgeri autem inutilis fere sartago, visum est poetriæ Lesbicæ lacinias in usum studiosæ juventutis reconcinnare, paulloque castigatiores exhibere. In hoc autem faciendo, Sapphonis verba ad severioris Æolismi normam revocavi, quo usam fuisse decimam Musam universi fere grammatici tradunt. Plurimis igitur in locis pro aspero spiritu lenem substitui, quod hic moneo, ne idem sæpius mihi dicendum sit.

Vale, Lector, atque hanc quantulamcunque nostram opellam æqui bonique consulas. Quod si Sapphonem a nobis adornatam tibi haud displicuisse intellexero, prodibit etiam, Deo volente, celeberrimus iste iambo-graphus, qui solus præter Homerum, opus invenit idem ac perfecte elaboravit.

Sapphonis Fragmenta.

3

I.

Εἰς Ἄφροδίταν.

ΠΟΙΚΙΛΟΦΡΟΝ, ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
 παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί τε
 μή μ' ἄσαισι, μηδ' ὀνίαισι δάμνα,
 πόντια, θυμόν·

CAP. I. Hoc Sapphonis carmen, a Dionysio Halicarnassense conservatum T. II. p. 47. ed. Huds. et ab Is. Vossio emendatum ad Catull. p. 116. perquam negligenter edidit Brunckius in Analectis. Felicius, quod mireris, tractavit Frid. Henr. Bothe, qui tamen Stephani, Ursini, Fabri, Longopetræi, Baxterique editiones nescivit. Totum carmen corruptissime legitur ad calcem rarissimæ Anthologiæ editionis, Venetiis apud Sabienses, ann. 1550.

1. Vulgo *ποικιλόθρον'*, uti ab Hephæstione citatur p. 78. ed. Gaisford. Vossius conjecit *ποικιλόφρον*. Versus Sapphici apud Athen. XIII. p. 599. D. ὦ χρυσόθρονε Μοῖσα. Sed *ποικιλόφρον* exhibuit Bentleius ad calcem Horatii p. 709.

2. Recte Baxterus τὲ pro σέ. Æolicum fuisse τὲ satis constat ex Latinorum *te*.

3. ἄταισι bene mutavit Vossius in ἄσαισι, quod habet Schol. Hephæst. p. 64. ed. Gaisf. Vid. Porson. ad Eurip. Med. 247. Burneii Tentam. de Metr. Æsch. Agam. 131. Botheus vero μή με τεαῖσι μή μ' ἀνίαισι. Vox Æolensibus usitata fuit ἄσα. Alcæus apud Athen. X. p. 430. C. Προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι. (Æolice pro ἀσώμενοι.) Voce ἀσαρὸς utitur Nostra apud Hephæst. p. 64.

Ibid. ἀνίαισι omnes. Hephæstionis editio Turnebiana habet ἀμηδοκαιοσι. Æolenses *a* in *o* mutasse, et dixisse πόρδαλις, βροχέας, βόρταχος, pro πάρδαλις, βραχέας, βάτραχος, notissimum est. Et, quod ad rem propius est, ὄνω pro ἄνω, ὀνέληται pro ἀνέληται, teste Joann. Grammatico ap. Koen ad Gregor. p. 215. Alcæus in Apollon. Dyc. Exc. p. 429. B. versu choriambico, Μηδ' ὀνίαις τοι πλέας ὑμέων παρέχειν ∪ — — ubi

ἀλλὰ τυιδ᾽ ἐνθ', αἶ ποτα κατέρωτα 5
 τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοισα πολλᾶς
 ἔκλυες, πατρός τε δόμον λιποῖσα
 χρύσειον, ἦνθες,

όνίαις Æolice scribitur pro ἀνίας. Cf. Koen. p. 283. Maittair. de Dial. p. 154. C.

4. Citat Hephæstio p. 79.

5. Legebatur in Dionysio τυιδ᾽, unde Vossius effecit τυιδ᾽, uti etiam citant Priscianus et Hephæstio. Hesych. Τυί, ᾧδε. Κρηῆτες. Τύδαι. ἐνταῦθα. Αἰολεῖς, ubi Vossius, ex literarum serie, τυιδᾶς, probante Valckenaerio Ep. ad Röver. p. 32. Vid. Koen. ad Gregor. p. 169. Sylburgius scribit τυιδ᾽. Equidem ad veteris linguæ normam conjicerem τειδ᾽, nisi scirem Æolenses υ pro α et ε posuisse. Dein ἐνθ' dedi pro ἔλθ', et mox ἦνθες pro ἦλθες.

Ibid. αἶποκε Dionysius. αἶποκα Vossius, ceteri. Sed ποτᾶ pro ποτὲ Æolensium fuit, teste erudito Grammatico, Apollon. Dysc. Exc. p. 434. A. In Alcæi fragmento apud Procl. in Hesiod. p. 153. pro εἶκ' εἶποις, legendum αἶκ' εἶπης.

Ibid. κατ' ἔρωτα Dionysius; unde Vossius κατερῶτα, citato Hesychio, Κατερῶτα. καὶ ἄλλοτε. Hesychius vero exhibet κατέρωτα, quod in κατέρωτα mutatum voluit Koenius ad Gregor. p. 274. suadente literarum serie. Et quidem Sappho χελώνη pro χελώνη dixit. Sed Apollon. Dysc. p. 434. A. ἐτέρωθε. ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Αἰολεῦσιν ἐτέρωτα.

6. αὐδᾶς Dionysius, quod Æolicum esse pro αὐδᾶς putat Vossius. Mox Aldus αἴοις ἀπόλας. Vossius αἴοισα πολλᾶς, et sic plerique. Baxterus πόλλας. Mox τε pro δὲ dedi.

7. Æolicum est λιπῶσα, teste Gregorio p. 274. Sed cum res incerta sit, notiores formas retinui. Sappho fortasse scripserat λιπῶα. Veteres Dores dicebant μῶα, πᾶα, pro μούσα, πᾶσα. Vid. Eustath. ad Iliad. Α. p. 844, 8.

8. ἦλθες omnes. Alteram formam Æolensium fuisse æque ac veterum Dorum, mihi compertum est. Apud Homerum γέντο nihil aliud est quam φέντο, Æolice pro ἔλετο. Sic κέντο pro κέλετο veteri Dorica dialecto dixerat Alcman, teste Eustathio ad Iliad. I. p. 756, 32.

Sapphonis Fragmenta.

5

ἄρμ' ὑποσδέυκασα· καλοὶ δέ τ' ἄγον
 ὠκέες στρώθοι, περὶ γᾶς μελαίνας 10
 πυκνὰ δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ θέ-
 ρους δία μέσσω.

9. ἄρμ' omnes, et ὑποζεύξασα. Sed Æolenses post inventas duplices literas, veterem scribendi modum retinuerunt, iudice magno Scaligero ad Euseb. p. 115. Vid. Koen. ad Gregor. M. p. 281. Maïttair. p. 149. A. Hanc etiam scribendi rationem sero apud Dorienses invaluisse constat ex Diomedis Schol. ined. ad Dionys. Thrac. apud Villoison. Anecd. Gr. T. II. p. 122. ὅταν δὲ ἤθελον γράψαι λέξιν ἔχουσαν τὴν τοῦ Ζ ἐκφώνησιν, ἔγραφον Σ καὶ Δ ἀντὶ τοῦ Ζ, ΩΣΠΕΡ ΚΑΙ ΝΥΝ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν· ἀντὶ δὲ τοῦ Ξ, Κ καὶ Σ, ἀντὶ δὲ τοῦ Ψ, Π καὶ Σ. In marmore quodam apud Sponium scribitur ΑΜΦΙΑΝΑΧΣ, ΧΣΕΝΟΧΑΡΕΣ, prave pro ΑΜΦΙΑΝΑΚΣ, ΚΣΕΝΟΧΑΡΕΣ. Forsan vero in ipso lapide exaratum fuit ΑΜΠΗΙΑΝΑΚΣ, ΚΣΕΝΟΚΗΑΡΕΣ. In Erinnae, seu recentioris cujusdam carmine apud Stobæum, scribitur Σᾶ δ' ὑπὸ σδεύγλα. τ' pro σ' dedit Baxterus.

10. Mihi vix dubium est, quin legendum sit ὠκέα, *celeriter*. στρώθοι edd. Dein codices Dionysii περιγᾶς. Aldus πτέριγας, unde recentiores πτέρυγας. Vossius περὶ γᾶς, quem sequitur Brunckius. Baxterus vero πτέρυγας retineri jubens, parentes habet Wolfium, Fischerum, Volgerum, quorum duos priores non offendit vox πτέρα in proximo versu. Volgerus vero omittit πτέρ', quod agnoscunt Dionysii codices et editio Aldina. Pro πυκνὰ Anthol. Venet. habet πολλά. & supra περὶ γῆν μέλαιναν. Et forsan accusativus præstat.

11. Edd. δινῶντες. Volgerus δινέοντες, quod Ionicum est. Mox ἀπ' ὠρανῶ θέρος Dionysii Cod. Reg. I. ἀπ' ὠρανῶ θένος Colb. Vossius ἀπ' ὠραν' ὠθέρος, ita etiam Baxter. ἀπ' ὠρανῶ αἰθέρος Brunck. Sed nec elisio nec crasis tolerari potest. Botheus ἀν' αὔραν, αἰθέρος δία μέσσω, quæ mera est tautologia. Quod dedi, est ex ingenio, codicibus faventibus. Notum est Virgilianum, *Nare PER ÆSTATEM liquidam, To float amid the liquid noon*. Scrupulus tamen injicitur, quod Æolenses pro οὐρανὸς

6

Sapphonis Fragmenta.

αἶψα δ' ἐκσίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
 μειδιάσασ' ἀθανάτω προσώπῳ
 ἦρευ ὅττι τ' ἦν, τὸ πέπονθα, κῶττι 15
 δὴ τὲ κάλημι,
 κῶττι μεῦ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
 μαινόλα θυμῶ—τίνος αὖ τὺ πειθοῖ
 μάψ σαγήνευσας φιλότατα; τίς τ', ὦ
 Σάψφ', ἀδικήη; 20

non ὠρανὸς sed ὄρανὸς dixerint. Alcæus apud Athen. X. p. 430. A. Ὑεὶ μὲν ὁ Σδεὺς, ἐν δ' ὄρανῶ μέγας Χειμῶν. Vid. Hemsterhus. ad Polluc. X. 124. Ceterum huc alludit Athenæus IX. p. 391. F.

13. Vossius et Brunckius αἰψ' ἀλλ', metro pessumdato.

15. ἦρε' omnes, quod Ionicum est; et dein γ' pro τ' plerique. Mox κ' ὅττι δὴν Vossius, δὴ Brunck. Bothe. δ' ἦν Baxter. Wolf. Harles. δεῦρο Antholog. Venet. Scite Volgerus δὴ'νε σε. Dein κάλημι Vossius, ceteri fere omnes. De forma κάλημι vid. Koen. p. 294. Maittair. p. 237. A. Nostra apud Athen. XV. p. 687. A. ἐγὼ δὲ φίλημι ἀβροσύναν.

18. Dionysius τίνα δ' εὔτε πύθωμαι σαγήνεῦσαι φιλόττος σ' ὦ Σαπφῶ, δίκην. MSS. σαγήνευσαν. Ursinus & Stephanus τίνα δ' αὐτε πειθῶ καὶ σαγήνευσαν φιλόττητα, τίς σ', ὦ Σαπφοῖ, ἀδικεῖ; Vossius πείθημι. Botheus, τίνα δ' αὐτ' ἀπειθῆ τοῖ σαγήνεύσω φιλότατα; satis bene. Meam tamen conjecturam prætuli. σαγήνευσαν vox nauci est. Mox τ' pro σ' dedit Baxterus.

20. Vulgo Σαπφοῖ ἀδικῆ. Botheus, τίς τοῖ, Σαπφοῖ, ἀδευκάς; Etymolog. M. p. 485, 41. Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ ἠ προφέρουσιν, ἀδικῆω. Ὠψάτ' ἀδικῆ. Codex Dorvill. ὦψαφ' ἀδικῆ. "Proxime ad MS. Dorv. lectionem accedit Aldus Rhet. p. 537. τις σω ψαφραδίκη. Durissima sane est diphthongi οἰ elisio: legendum tamen videtur τίς σ', ὦ Σάψφ', ἀδικῆη; Potes quidem, levi transpositione facta,

Sapphonis Fragmenta.

7

καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει,
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέχεται, ἀλλὰ δώσει,
αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει
κούκ ἐθέλοισαν.

ἔνθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν τε λῦσον 25
ἐκ μεριμνᾶν ὅσσα δέ μοι τελεῖσθαι
θυμὸς ἰμέρρει, τέλεσον, τὸ δ' αὐτὰ
σύμμαχος ἔσσο.

II.

Εἰς Ἑρωμέναν.

Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
ἔμμεν ἀνὴρ, ὅττις ἐναντίος τοι

sic digerere Σαπφοῖ, Τίς σ' ἀδικήη; Sed hoc alteri non temere prætulerim." Gaisford. ad Hephæst. p. 65.

24. Dionysii ed. Aldina κ' ὠνκ' ἐθέλος. MSS. κ' ὠνκ' ἐθέλοισ. Vossius ἢ οὐκὶ ἐθέλλοισ. Brunckius ἢ οὐ κεν ἐθέλλοισ, Botheus εἰ κεν ἀθέλλοισ, quorum hoc barbarum, illa solæca sunt. Quod reposui certissimum est.

26. τελέσαι edd. Legendum forsân τελεῆσθαι, quod antiqua scriptura fuit τελεσθαι.

27. Vid. fr. XLVIII. Mallem tamen τέλεσον τὸ, καὶ τὰ Σ. ἔ.

II. Apud Dionys. Longin. II. Υ. §. 10.—Apollon. Dyscolus p. 427. A. citat φαίνεται φοι, quod male edidit Vossius; ipse enim Apollonius p. 423. B. citat φαίνεται μοι.

2. Omnes fere, ὠνὴρ pro ὁ ἀνὴρ. Atqui κείνος ἀνὴρ Græce dicitur, non κείνος ὁ ἀνὴρ. Codd. Longini ἐμμένων ἦρος τις.

Ibid. ὅστις omnes. Alterum magis Æolicum. Nostra apud Etymol. M. p. 449, 37. Ὅπτινας γὰρ εὐ θῶ, κῆνοί με μά-
λιστα σίνονται. Mox variatur inter ἐναντίος et ἐναντίον.

ἰσδάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνοί-
 σας ἐπακούει
 καὶ γελάσας ἰμέροεν, τὸ μοὶ ἴμᾶν 5
 καρδίαν ἐν στάθεσιν ἐπτόασεν·
 ὡς τε γὰρ φιδῶ, βροχέως με φωνᾶς
 οὐδὲν ἔτ' ἴκει·

Dein rectius forsán scriberetur σοι, si modo fides Apollonio Dyscolo adhibenda sit, p. 426. C.

3. Forsán rectius esset πλασίον. Dein MSS. Vaticani ἀδὺ φωνούσας. MS. Ambros. ἀδύφων σαις, unde Boiviníus ἀδὺ φωνᾶσαι σ', quod ferri potest, modo legas γελάσσαι. In quibusdam Codd. legitur ἀδυφωνούσας una voce, quod fortasse melius. Vid. Toup. Appendic. Not. in Theocrit. p. 31.

4. ἰπακούει edd. ἐπακούει Hemsterhusius in Misc. Obs. T. IV. p. 287. probante Ruhnkenio.

5. MSS. Longini γελαῖς, unde Vossius γελαῖς, quod Æolice dictum pro γελαῖν, tradunt recentiores quidam Grammatici; ego vero non credo. Quare vulgatam lectionem retinui, nisi quod γελάσας Æolice scripserim pro γελώσας. Tollíus maluit ἀδυφωνεύσαις et γελώσαις. Verum, hic Æolismus in genitivis non obtinuit. Dicebant πάσαις pro πάσας accusativo, non item pro πάσης. Idem notat Catullum, ut videtur, vulgatæ lectioni patrocínari, *dulce ridentem*, Toupíus dedit καὶ γελαῖς δ'. Mox idem cum Boiviníus ἴμᾶν pro τάν.

7. ὡς γὰρ ἴδω σε ed. princeps Longini. ὡς γὰρ σ' ἴδω Codd. Vat. Paris. Ambros. ὡς γὰρ εἶδω σε Vossius, quem plerique secuti sunt. Æolenses autem dixisse φιδέω satis liquet ex Latinorum *video*. Quin et veteres Dorienses eadem forma utebantur. Theocrit. III. 37. Ἄλλεται ὀφθαλμός μεν ὁ δεξιός· ἄρα φιδήσω Αὐτάν; ubi vulgo ἄρά γ' ἰδήσω. Vide Dawes. Misc. Crit. p. 114. Notent tirones τε pro σε dici. βροχέως MSti. nempe pro βραχέως, *statim*. Vossius vero βροχέας, Æolice pro βραχείας.

8. MSS. εἴκει. Vossius ἤκει. Toupíus ἴκει, quam correc-

Sapphonis Fragmenta.

9

ἀλλὰ καμμέν γλῶσσα φέφαγε, λεπτόν δ'
 αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν, 10
 ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
 σιν δ' ἀκοαὶ μοί.

tionem suffuratus est Brunckius. Citat Toupius Nostram apud Aristot. Rhet. I. 9. Αἱ δ' ἰκέ σ' ἐσλῶν ἡμερος, ἢ καλῶν. Ceterum comparandus est Plutarchus in Demetrio p. 1661. ἐγένετο τὰ τῆς Σαπφούς ἐκεῖνὰ περὶ αὐτὸν πάντα, φωνῆς ἐπίσχεσις, ἐρύθημα πυρῶδες, ὄψέων ὑπολείψεις, ἰδρωτες ὄξεις, ἀταξία καὶ θόρυβος ἐν τοῖς σφυγμοῖς, τέλος δὲ, τῆς ψυχῆς κατὰ κράτος ἠττωμένης, ἀπαρία, καὶ θάμβος, καὶ ἀχρίασις.

9. καμμέν pro κατὰ μὲν. Vid. Tryphonis locum a me excitatam in nott. ad Æschyl. Theb. 740. καμμεῦ Vossius, et γλῶσσα σέσιγε. Barnesius πέπηγε. Sed MSS. ἔαγε. Alii legunt γλῶσσ' ἔαγη, ἀν δὲ λεπτόν, alii γλῶσσ' ἔαγ', ἀν δὲ λ. Penultimam vero in ἔαγα produci necesse est, in ἔαγην corripi. In Homer. Iliad. Λ. ubi editur περὶ ρόπαλ' ἀμφὶς ἔαγη, procul dubio legendum ἀμφὶ φέφαγε. Aristoph. Plut. 545. Ἄντι δὲ θράνου στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος, ἀντι δὲ μάκτρας. In Eurip. Cycl. 679. pes secundus anapaustus est.

10. ὑποδεδρόμακεν omnes. Sed cum hæc de rubore dici ex Plutarcho pateat, malim ἐπιδεδρόμακεν. Apud Plutarch. Sympos. IV. 5. p. 1193. Lepra dicitur ἐπιτρέχειν τοῖς σώμασι. Sic Homerus Od. Z. 45. de cælo luce suffuso, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. et de caligine ingruente Υ. 357. κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλὺς. Callimach. ap. Etymol. Mag. p. 471, 36. ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος. Rem conficit, ut opinor, Aristænetus, II. 21. καὶ φύσεως αὐτόσκενον ΕΡΕΥΘΟΣ ΕΠΙΤΡΕΧΕΙ ταῖς παρεῖαις. Id. I. 10. p. 58. καὶ φύσεως ΕΡΕΥΘΟΣ εὐανθές, ΕΠΙΤΡΕΧΟΝ ταῖς παρεῖαις, Hermippus ap. Athen. I. p. 39. Ε. τῷ δὴ μῆλον ἐπιδέδρομεν ὀδμή. Nicander Theriac. 172. χροῖή ψαφαροῖς ἐπιδέδρομε νότοις. Tum autem legendum foret χροῖ. Callim. Lav. Pallad. 27. τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρῶιον οἶαν Ἡ ρόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροῖαν.

11. Sic Edd. veteres. Male Pearcius, MSS. aliquatenus fa-ventibus, ὄρημ', ἐπιρρόμβεῦσι δ' ἀκοαί. Male Toupius βομ-

καδδ' ἰδρὼς πσυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
 πᾶσαν ἀγρεῖ· χλωροτέρα δὲ ποιᾶς
 ἔμμι· τεθνάκην δ' ὀλίγω ἴπιδεύσην 15
 φαίνομαι * *

ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα —

III.

ἀστέρες μὲν ἀμπὶ καλὰν σελάναν
 ἄπς ἀποκρύπτουσι φαεινὸν εἶδος,
 ὀππόταν πλήθοισα μάλιστα λάμπη
 γᾶν —

βεῦσ' ἐν δ' ἀκοαί μοι. Quod dedi, tuetur, Aristænet. II. 13.
 ἐβόμβει μοι τὰ ὄτα.

13. Mimnermus Brunckii Poet. Gnom. p. 69. Αὐτίκ' ἔμοι
 κατὰ μὲν χροίην ῥέει ἄσπετος ἴδρως, Πτοιούμαι δ' ἔσορῶν
 ἄνθος ὀμηλικῆς Τερπνὸν ὅμως καὶ καλόν.

14. πούας dedit Vossius pro ποφας. Vid. Dawes. M. C.
 p. 129. Sed vix præcedentem vocalem digamma producere
 potest. Idem recte monet ἀγρεῖ, τεθνάκην et ἐπιδεύσην Æolicæ
 ρονι pro αἰρεῖ, τεθνήκει, ἐπιδεύσειν.

16. ἄπνους e conjectura supplevit Manutius. Vossius retrahit
 ἄλλα, quod positum putat pro ἀλάλη; absurde. Nomen pro-
 prium excidisse suspicatur Τουπίου.

17. Cratinus apud Hephæst. p. 97. Πάντα φορητὰ, πάντα
 τολμητὰ τῷδε τῷ χόρῳ.

III. Apud Eustath. in Iliad. Θ. p. 729, 21. qui ἀποκρύπ-
 τουσι φαεινὸν — ὀποτ' ἄν. Scaliger. ad Manil. p. 66. dedit
 ἀποκρύπτοισι φαεινὸν — ὀππόκαν. Sed ὀππόταν Koen. ad
 Gregor. p. 276. Spiritum mutavi. ἀποκρύπτουσι, quod dedi,
 Æolicum est. Huc alludit Julian. Epist. 19. Σαπφὼ ἢ καλὴ
 τὴν σελήνην ἀργυρεάν φησὶ, καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἀστέ-
 ρων ἀποκρύπτει τὴν ὄψιν. Ude legendum forsitan λάμπη
 Ἀργυρέα γᾶν. Vid. Gaisford. ad Hephæst. p. 334. Ceterum
 Grammatici tradunt Æolenses dixisse σελλάνα pro σελήνη.